

GIADA FERVERE: METAMORFÓZIS

*Szirtből hasadt martalék omlott
Bábban-rekedt fáklyámra.
Bebocsátást remélve a végtelen-létbe
Csendes Alázattal viseltem mostoha-sorsomat...
Minden lelkemre hullt metamorfít után
Csillámvánnnyá keményedtem;
S ha nyársra tűzött az élet,
Csúf kukacként is
Vad-szárnyakat növesztettem.
De gondolok reá -már minden éjjel
Milyen volna súlytalan hazatérnem.
Túllépni időn, téren,
Testtelen ellebegnem
Elhagyni mindenem;
Vedleni kérgem.
Hol örök az álom, s ónsúlyos-lámpásom
Majdan kitisztulva megpihen.
Gondolok reá - minden éjjel
Milyen volna magamból
Kínok nélkül szögeket tépnem...
Könnyedén Ledobni föld-terhem,
S kacagva hintázni a Nap körül...
A kijáratban énekelni,
A szenvedély vizében megmerülni;
Szívem lángjával perzselni;
Utoljára hegedülni
Mielőtt egy új történetbe kezdek.
Minden léptemnél tudni;
Ezer élten át is reám talál
Mi hozzám tartozik.
Finom-Omlásomba kezdeni,
Örömmel-megríni az utat
Saját-apokalipszisem felé.
Füstös-hamu közt bátran szállni,
S mint madár a fekete-viharban:
Meglenni a fényt.
Gondolok reá, igen, gondolok.
Hogy félelem nélkül repülök;

Mert nem érhet véget,
Minek nem láttad kezdetét*